

РЕШЕНИЕ

№ 2889

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 12.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10313** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 3 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 4, пар. 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС) и чл. 2в от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на гражданите (ЗОДОВ).

Със съдебно решение № 10043/09.11.2022г. по адм.дело № 4123/2022г. на ВАС на РБ е обезсилено съдебно решение № 496/28.01.2022г. по адм.дело №12626/2017г. на АССГ в частта, в която е обжалвано и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението.

Делото е образувано по искова молба от 16.11.2017г., уточняващи молби от 21.06.2021г. и от 20.02.2023г., подадени от „Трейс БГ“ ЕООД, правоприменик на „Родопска Трейс“ АД, представлявано от управителя Н. Н. М., със съдебен адрес [населено място], район „Л.“, [улица], с която са предявени обективно съединени иски срещу Българска народна банка, с адрес [населено място], пл., „К. А. Г“ № 1 за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на ответника в нарушение правото на ЕС – на чл. 63 – 65 от ДФЕС относно мерките за надзор, съответно неправомерно бездействие, изразяващо се в неефективен контрол и надзор над „КТБ“ АД /в несъстоятелност/ и нарушение на Директива 2013/36/ЕС на ЕП и на Съвета от 26 юни 2013г. относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно

пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници. В исквата молба се твърди, че „Родопа Трейс“ АД, правопреемник „Трейс БГ“ ЕООД е вложител в „КТБ“ АД /в несъстоятелност/ по сключени договори за разплащателна сметка, за платежни услуги и два договора за стандартен срочен депозит с клауза за капитализиране на лихвата по депозитната сметка. Към датата на откриване на производството по несъстоятелност на банката, ищецът като вложител има общо 611 190.34 лева внесени по сметки в К. „АД“ /в несъстоятелност/. Сумата е вписана от синдика в списъка по чл. 66, ал. 7, т.1 под номер 5764. От нея е изплатен гарантиран депозит от ФГВБ и суми, разпределени в производството по несъстоятелност. Разликата от 453 597.68 лева главница между получените обратно суми и вложените в К. „АД“ /в несъстоятелност/ се претендира като претърпени имуществени вреди. Върху тях се иска заплащане на мораторна лихва в размер на законната, общо сумата от 207 336.70 лева за периода от 20.06.2014г. до 30.10.2017г., както и законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното плащане. Твърди се, че вредите са причинени от незаконосъобразно фактическо бездействие на БНБ по упражняване на контрол и надзор върху обявената в несъстоятелност банка. БНБ не е упражнила контролните си и надзорни функции по чл. 103, ал.2 от ЗКИ и чл. 36, ал.2 от ЗКИ в приложимата редакция на текстовете към 2010г. – 2014г./м. 01. до м. 04/. Това е довело до неплатежоспособността на „КТБ“ АД, в несъстоятелност, която е могла да бъде предотвратена. Данни за неизпълнение на изискванията за капиталова адекватност и ликвидност са били налични, както и предпоставки за отнемането на лиценза на банката още на 01.01.2012г. Твърди се, че вредите са в резултат от незаконосъобразни бездействия на БНБ като надзорен орган по чл.2, ал. 6 от ЗБНБ, чл.103а във връзка с чл. 79в от ЗКИ и чл. 23, т. 1 от Регламент (ЕС) №1093/2010 и Регламент (ЕС) № 575/2013. За целия период преди 06.11.2014г. БНБ не е осъществявала надзор за оценка на активите на „КТБ“ АД, модела на стопанска дейност на банката, правилата за управление и ликвидност на банката, системният ликвиден риск, рисковете за капиталова адекватност, съответно оценка на резултатите от надзорния преглед и оценката по чл. 79в от ЗКИ, като интересите на вложителите в „КТБ“ АД не са били защитени. БНБ не е изпълнила надзорните си задължения по Наредба № 11 за управлението и надзора върху ликвидността на банката, Наредба № 8 за капиталовата адекватност на банките, Наредба № 9 за оценка и квалификация на рисковите експозиции на банките и за установяване на специфични провизии за кредитен риск, Наредба № 7 за големите експозиции на банките, Правилник за функциите и отговорностите на структурните звена и за компетентностите на ръководните длъжностни лица в БНБ, Наръчник за банковия надзор. Едва след поставяне на „КТБ“ АД под особен надзор, след извършен одит е установено, че стойността на собствения капитал на банката е отрицателна и че „КТБ“ АД не отговаря на капиталовите изисквания, съгласно чл. 92 от Регламент (ЕС) №575/2013, като производството по отнемане на лиценза на банката е започнало по искане на представителите на „КТБ“ АД. Поради бездействието на БНБ са причинени вреди на ищеца, изразяващи се в загуба на вложени средства в „КТБ“ АД /в несъстоятелност/. Вредата е в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с фактическите бездействия на БНБ при упражняване на контрол и надзор над „КТБ“ АД в несъстоятелност. В хода на съдебното производство по същество доводите се поддържат от юрисконсулт Р. и А.. Представени са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски по списък и възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника.

Ответникът - Българска народна банка, чрез упълномощения си процесуален представител адв. Г., прави възражение за недопустимост на исковете, алтернативно поддържа доводи за неоснователност на претенцията. Твърди, че Българска народна банка не е част от държавната администрация, банката притежава отделно имущество. Специалния закон – Закона за кредитните институции изключва приложимостта на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди доколкото е налице твърдяно бездействие на Българската народна банка да изпълни свое задължение, пряко произтичащо от закона. Искът е предявен срещу ненадлежна страна (Българската народна банка не притежава правомощия да изплаща на вложителите суми по гарантираните влогове в банките). По основателността на исковете се излагат съображения за липсата на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, извършено при или по повод изпълнение на административна дейност. Сочи, че не се касае до неизвършването на фактически, а на правни действия. Решението за отнемане на лиценз на банка е административен акт, а не фактическо действие. Бездействие, изразяващо се в неотнемане на лиценз на „КТБ“ АД, представлява недопустимо обжалване на мълчалив отказ по издаване на акт. Не е налице твърдяното неупражняване на банков надзор, водещо до вреди за ищеца. Преценката за наличие на бездействие следва да бъде направена при анализ на нормативно установено задължение или възможност за действие. Неизпълнение на задължение в срок не е незаконосъобразно бездействие, а по-скоро е мълчалив отказ. Чл. 103а ЗКИ е станала норма с изм. ДВ бр.27/25.3.2014 г. след поставянето на К. „АД“ под надзор. Регламент 575/2013 г. е влязъл в сила на 1.1.2014г., поради което не може да се поддържа неизпълнение на задължения, считано от 2010г. Неоснователността на исковете обосновава и с липсата на възможността за пряко приложение на директивата спрямо вложителите, като това обстоятелство се аргументира и с решение на Съда на Европейския съюз от 12 октомври 1994 г. по дело C-222/02. Недопустимостта, респективно неоснователността на исковете се обосновава и с обстоятелството, че директива Директива 94/19/ЕО е транспонирана правилно в българското законодателство. Чл.1, параграф 3, буква „i“ от директивата няма директен ефект тъй като не е достатъчно ясна, точна и безусловна, като същата предоставя право на преценка най-малко по три въпроса – кой е компетентният орган, който следва да извърши преценката за неналичност на депозитите, с какъв акт и по каква процедура да се извърши това установяване, след като последиците на директивата зависят от приемането от страна на държавата на актове на вътрешното право, указващи компетентния орган и вида решение за установяване на неналичност, то недопустимо е признаването на нейното пряко действие.

Прокурор М. от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковете. Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

От доказателствата по делото е видно, че на 15.02.2006г. „Родоба Трейс“ ЕАД е сключило договор с „КТБ“ АД за откриване на разплащателна сметка на юридическо лице или едноличен търговец с № 55216 в лева. Наличността по сметката в периода от 01.12.2014г. до 31.12.2014г. е 122 694.20 лева по данни от счетоводството на ищеца.

На 19.10.2010г. ищецът сключил с „КТБ“ АД рамков договор за платежни услуги за юридически лица и ЕТ. С Анекс № 406697 към този рамков договор е открита втора разплащателна банкова сметка в лева, движението по която за периода от 01.12.2014г.

до 31.12.2014г. е в размер на 5217.40 по данни от счетоводството на ищеца.

На 27.12.2013г. „Родопа трейс“ ЕАД е сключило с „КТБ“ АД договор за стандартен срочен депозит с клауза да капитализиране на лихвата по депозитната сметка, с който е депозирало сумата от 320 000 лева по сметка в банката. Видно от извлечение по сметка за периода 01.12.2014г. – 31.12.2014г., наличността по сметката е 325 132.10 лева.

На 27.12.2013г. „Родопа трейс“ ЕАД е сключило с „КТБ“ АД договор за стандартен срочен депозит с клауза за капитализиране на лихвата по депозитната сметка, с който е депозирало сума в размер на 200 000 лева. Видно от извлечение по сметка за периода от 01.12.2014г. до 31.12.2014г., наличността по сметката е в размер на 155 288.46 лева.

На 20.06.2014г. с Решение № 73 от 20.06.2014г. на Управителния съвет на БНБ, изм. и доп. с Решение № 74 от 22.06.2014 г., във връзка със спиране на плащанията към клиенти и писмо изх. № 4098/20.06.2014г. и писмо изх.№4099/20.06.2014г. от изпълнителните директори на „КТБ“ АД, на основание чл.115, ал.1 и ал. 2, т. 2 и 3, чл. 116, ал. 1 и ал. 2, т. 2, 3, 6 и 7, във връзка с чл.103, ал. 2, т. 24 от ЗКИ и чл. 16, т. 16 от ЗБНБ, „КТБ“ АД е поставена под специален надзор поради опасност от неплатежоспособност за срок от три месеца, като са назначени квестори, спряно е изпълнението на всички задължения на банката, ограничена е дейността на банката, като ѝ е забранено да извършва всички дейности съгласно банковия ѝ лиценз, отстранени са от длъжност членовете на Управителния и на Надзорния съвет и са лишени от право на глас акционерите, притежаващи пряко или косвено повече от 10 на сто от акциите с право на глас.

Впоследствие срокът на особен надзор е удължен до 20.11.2014г., с Решение №114 от 16 септември 2014 г. Управителният съвет на БНБ.

С Решение № 138 от 06.11.2014 г. на Управителния съвет на Българската народна банка, е отнет лиценза за извършване на банкова дейност на „Корпоративна търговска банка" АД („КТБ" АД); постановено е да бъде подадено искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на банката; Фондът за гарантиране на влоговете на банките да бъде уведомен за подаденото искане за откриване на производство по несъстоятелност и назначените квестори да продължат да упражняват правомощията си до назначаването на синдик.

В производството по несъстоятелност вземането на „Родопа Трейс“ ЕАД след получаване на гарантирания размер на влога от ФГВБ е прието под номер 5764 и е в размер на 611 190.34 лева.

В производството по несъстоятелност са изплатени 69 073.51 лева на дата 31.07.2019г., 52 932 лева на дата 04.12.2020г. и 31 215.20 лева на дата 21.06.2022г. Остатъкът на главницата, който не е изплатен по данните от счетоводството на ищеца е 453 597.68 лева. Мораторната лихва върху сумата от 606 818.39 лева, дължима по счетоводни данни на ищеца, за периода от 20.06.2014г. до 30.10.2017г. е 207 336.70 лева /по калкулатора на НАП е 207 381.03/, предявената сума е 207 336.70 лева. Ответникът не оспорва размерът на сумите в становище от 08.03.2023г.

От правна страна съдът приема за установено следното:

Исковете са допустими. По твърденията в исковата молба вредите са настъпили от незаконосъобразни фактически действия и бездействия на ответника, а контролът за законосъобразност е допустим в исковото производство по реда на чл. 204, ал. 4 от АПК. Въпрос по съществува на спора е дали е доказано извършване на

незаконосъобразни действия или бездействие при изпълнение на нормативно регламентирани задължения. БНБ може да е надлежен ответник по чл.205 от АПК по иск по ЗОДОВ, в трайната съдебна практика е прието, че регулаторните и надзорните функции представляват административна дейност по смисъла на чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ. В този смисъл е определение № 54/12.10.2015г. по дело №20/2015г. на смесен състав на ВКС и ВАС. Разпоредбата на чл. 8, ал.3 от ЗОДОВ е неприложима. На първо място чл. 79, ал. 8 от ЗКИ ограничава отговорността на БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица при упражняване на надзорните функции само до вредите, причинени от умишлени действия, но не предвижда специален ред на обезщетение, който да е различен от ЗОДОВ (Определение №5468/14.05.2018г. по адм.дело № 4224/2015г. на ВАС, петчленен състав). Също така в решение на СЕС от 04.10.2018г. по дело С-571/16 е посочено, че правото на ЕС не допуска правото на обезщетение да зависи от това дали вредата е умишлено причинена от съответния национален орган и отговорността на БНБ не може да бъде преценявана с оглед на условията, предвидени в чл. 79, ал. 8 от ЗКИ.

На второ място предвиденият в Закона за банковата несъстоятелност (З.) ред за предявяване на вземанията на вложителите по чл. 63, ал. 3 и чл. 64, ал. 1 от З. също не е специален начин за обезщетение по смисъла на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, който дерогира приложението на общия ред по чл. 1 от ЗОДОВ. Отговорността по чл. 63 и чл. 64 от З. е различна, тя е договорна, а по ЗОДОВ е деликтна, не е налице идентичност на основанията, нито на длъжниците по заявените претенции, при което не се касае за друг ред на реализиране на отговорността, а за различни видове отговорност. В този смисъл и Определение №12244/13.10.2017г. на ВАС на РБ по адм. дело № 9822/2017г. Дали вземането на вложителя, предявено в производството по несъстоятелност е удовлетворено е въпрос, който се отнася до преценката за наличие на вреда при отговорността по ЗОДОВ, тоест е по съществуването на спора, а не по неговата допустимост.

Разгледани по същество, исквете са неоснователни и недоказани.

Предявеният иск е с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС. Съгласно цитираната правна норма, по силата на принципа за лоялно сътрудничество ЕС и държавите – членки при пълно взаимно зачитане съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите. Държавите – членки вземат всички общи и специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнението на задълженията, произтичащи от Договорите или актовете на институциите на Съюза. В случаите, когато държавата чрез системата на създадените от нея органи на държавна власт не изпълнява задълженията си, произтичащи от правото на Европейския съюз, както изисква чл. 4, параграф 3 от ДЕС, от нея може да бъде търсена имуществена отговорност за вреди. Същите условия, изведени от основните принципи на правото, които са общи за държавите – членки, характеризират и извъндоговорната отговорност на Съюза за вреди, причинени от негови институции и служители при изпълнение на задълженията им (чл. 340, ал.1 от ДФЕС). В случаите на извъндоговорна отговорност Съюзът е длъжен да поправи вредите, причинени от негови институции и служители, при изпълнение на техните задължения. Държавата – членка отговаря за увреждащите правните субекти актове, действия или

бездействия, които представляват проявление на допуснато от държавните органи достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС. Принципът за отговорността на държавата, изведен в решения на СЕС, се прилага по отношение на дейността на всички институции на публичната власт. В решение от 26 януари 2010г. по дело С – 118/08 СЕС е приел, че увредените частноправни субекти имат право на обезщетение при наличието на три условия, а именно предмет на нарушената правна норма на Съюза да е предоставянето на права на частноправните субекти, нарушението на тази норма да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда (в този смисъл и Решение по дело D. Slagterier). В случая не се доказват елементите от фактическия състав на отговорността за нарушение правото на ЕС, нито елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за нарушение на норми от националната правна уредба. В молбата от 21.06.2021г. на ищеца, с която е направено уточнение, че предявеният иск е с правно основание чл. 4, пар. 3 от ДФЕС за нарушени норми на правото на ЕС са посочени чл. 63 – 65 от ДФЕС относно мерките за надзор, съответно неправоремно бездействие, изразяващо се в неефективен контрол и надзор над „КТБ“ АД и Директива 2013/36/ЕС на ЕП и Съвета от 26.06.2013г. относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, без да се посочва конкретна нарушена правна разпоредба на директивата. Разпоредбата на чл. 63 от ДФЕС се отнася до забраната за ограничаване на движението на капитали и плащания между държавите – членки и държавите – членки и трети страни и в случая не е нарушена. Не е нарушен и чл. 64 от ДФЕС, който се отнася до свободата на движение на капитали от и към трети страни, свързано с преки инвестиции, включително инвестиции в недвижимо имущество, установяване, предоставяне на финансови услуги или допускане на ценни книжа на капиталовите пазари. Текстът на чл. 65 от ДФЕС също е неприложим към настоящия казус и не може да се приеме, че е нарушен, доколкото няма нищо общо с предмета на настоящето дело. Относно твърденията за нарушение на Директива 2013/36/ЕС на ЕП и Съвета от 26.06.2013г. за достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, без конкретно да се посочва в какво се състои неизпълнение на задължения по Директивата, същата е транспонирана в националното законодателство в Закона за кредитните институции и в Наредбите на БНБ за неговото изпълнение. Не е налице твърдяното неупражняване на банков надзор. Ищецът се позовава на разпоредбата на чл. 2, ал. 6 от ЗБНБ, както и на разпоредбите на чл.79в ЗКИ и 103а ЗКИ. Цитираната разпоредба на чл.2 от ЗБНБ установява задачите на БНБ като централна банка на Република България, но не и конкретни задължения във връзка с осъществяването на банковия надзор, а съответните разпоредби в

тази връзка са разписани в ЗБНБ и ЗКИ. Следва и да се има предвид, че разпоредбата на чл. 79в от ЗКИ влиза в сила с изменение на ЗКИ от 11.03.2014г. Същото се отнася до чл. 103а от ЗКИ. Твърди се, че в периода до отнемането на лиценза на К., БНБ не е извършвала предписани от чл. 103а от ЗКИ във връзка с чл. 79в от ЗКИ действия, но до 11.03.2014г. БНБ изобщо не е имала каквито и да било правомощия въз основа на тези разпоредби от ЗКИ, защото те не са съществували. Фактите, сочат, противно на твърденията на ищеца, че в периода от датата, в която „КТБ“ АД сама е поискала от БНБ поставянето под специален надзор, до отнемането на лиценза, БНБ е извършвала активни действия именно по установяването на обективното състояние на К., като с установяването на отрицателен капитал съгласно ЗКИ, е предприела именно онова, което надзорните й правомощия изискват, т.е. да отнеме лиценза на К.. Следователно, БНБ е била активна в упражняването на правомощията си. През целия период от 2000г. до 2014г. е упражняван надзор. Представените доказателства съдържат информация и такава е била анализирана от страна на БНБ относно рисковия профил на банката, относно адекватността на капитала, включително адекватността на собствения капитал на банката и средствата за редуциране на рисковете, които са елемент на оценките за адекватността на капитала, извършвани на текуща база или в хода на надзорните инспекции на място, както и информация за текущите рейтинги по CAEL/C.-CAMELOS. Оценката на състоянието на банката е извършвана непрекъснато както по данните, съдържащи се в отчетите, предоставени от „КТБ“ АД, така и при извършените на място инспекции. Проблемите с капиталовата адекватност и последвалата неплатежоспособност не са в резултат от неупражнен надзор, а в резултат от действията по управление на „КТБ“ АД на надзорните и управителните органи на банката. Действително, в доклада на Сметната палата за дейността на надзора в периода от 01.01.2012г. до 31.12.2014г., находящ се на интернет страницата на институцията се съдържат данни за пропуски в дейността на БНБ и препоръки за подобряване на надзора. Тези пропуски обаче не са закононарушения по смисъла на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ и чл. 4, пар. 3 от ДФЕС - актове, действия или бездействия в нарушение на нормативен акт. Нормативните задължения по надзора са изпълнявани през целия период, въпреки, че са съществували възможности в рамките на действащата нормативна уредба за по - пълен и засилен контрол над банковата система. Ищецът в исковата молба посочва, че направените констатации в Доклад от надзорна инспекция на „КТБ“ АД с изх.№ БНБ – 125089/27.10.2014г. позволяват да се направи обосновано заключение, че контролните и ръководните органи на банката /“КТБ“ АД/ са прилагали порочни банкови и бизнес практики, като са предоставяли неверни и подвеждащи финансови и надзорни отчети, което съвпада с изводите, направени от констатациите в докладите на трите одиторски компании. Тоест БНБ е упражнявала надзор и контрол, но до несъстоятелност на „КТБ“ АД се е стигнало в резултат от банковите и бизнес практики на изпълнителните и контролни органи на „КТБ“

АД. Нещо повече, ръководните и контролни органи на „КТБ“ АД са представяли пред надзорната институция неверни и подвеждащи отчети и данни. Причината за изпадането на банката в несъстоятелност и всички последици от това се корени в действията на лицата, които са управлявали банката, а не в банковия надзор. Няма нарушение на правото на ЕС, незаконосъобразно действия или бездействие на банковия надзор, което да е довело до несъстоятелността на „КТБ“ АД. Липсва първия елемент от фактическия състав на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС и националното право. Не са налице и останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, включително и за нарушение правото на ЕС – вреда и пряка и непосредствена причинно – следствена връзка. На ищеца е изплатена сумата от 196 000 лв от ФГВБ, което не се оспорва от него и се поддържа в уточнението на исковата молба от 20.02.2023г. Освен възстановената сума от 196000 лв., колкото е гарантираният от държавата депозит, останалата сума по сметката, включително и начислените лихви, продължават да се водят като задължение на „КТБ“ АД /в несъстоятелност/ към неговия вложител, като същото е предявено служебно в производството по несъстоятелност на банката. От приетото вземане в производството по несъстоятелност, по данни от счетоводството на ищеца, са му изплатени 69 073.51 лева на 31.07.2019г., 52 932 лева на 04.12.2020г. и 31 215.20 лева на 21.06.2022г. Разпределението на суми в производството по несъстоятелност продължава и не е приключило. По тази причина вреда и пряка и непосредствена причинно – следствена връзка не е налице по иска за обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в разликата в размера на влога над платения гарантиран размер. Всяко вземане на кредитор от търговска банка, включително главницата по влоговете и законната лихва следва да бъде предявено в производство по несъстоятелността на тази банка. Вземанията, които могат да бъдат предявени в производството по банкова несъстоятелност, както произтича от реда за удовлетворяването им по чл. 94, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност, включват и сумите по депозитите, надхвърлящи тези по Закона за гарантиране на влоговете в банките, а лихви - законна или договорна - съгласно чл. 4, ал. 2, т. 1 от същия закон, само след удовлетворяване на вземанията по първата разпоредба. От събраните по делото доказателства е видно, че вземането на ищеца (главница над изплатения гарантиран размер на депозита и лихви) в размер на 611 190.34 лева е включено под номер 5764 в списъка по чл. 66, ал. 7, т. 1 от З. на приетите от синдика на „КТБ“ АД в несъстоятелност вземания, по които не са направени възражения, обявен в търговския регистър при Агенция по вписванията по партидата на дружеството. Към настоящия момент производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД не е приключило и ищецът продължава да бъде кредитор на „КТБ“ АД, както за главницата на депозитите си над изплатения размер, така и за начислените лихви. Няма причинена вреда, което също е задължителен елемент от фактическия състав на отговорността по

чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за нарушение на правото на ЕС и норми от националното законодателство.

Не е налице и пряка и непосредствена причинно – следствена връзка. Ако е налице вреда - неизплатено вземане след приключване на производството по несъстоятелност на „КТБ“ АД, то тя е в пряка и непосредствена причинно – следствена връзка с действията на управителните и надзорните органи на „КТБ“ АД, които са пряко и оперативно отговорни за състоянието на банката и с действията си са довели „КТБ“ АД до състояние на неплатежоспособност и несъстоятелност. Това се установява от докладите на трите одиторски компании „Делойт Одит“ ООД, „Ърнест енд Янг Одит“ ООД и „Афа“ ООД, извършили преглед на активите на „КТБ“ АД в периода от 04.07.2014г. до 14.10.2014г. Такива са и изводите от проверката на място в „КТБ“ АД, извършена от екип от инспектори от управление „Б. надзор“ на БНБ. Направените констатации и заключения в Доклад от надзорна инспекция в „КТБ“ АД изх. №БНБ – 125089/27.10.2014г. водят до извода, че контролните и ръководните органи на банката са прилагали порочни банкови и бизнес практики и са представяли неверни и подвеждащи финансови и надзорни отчети.

Исковата молба е неоснователна и доколкото, както е посочено и в решение на СЕС по дело С – 571/16 Директива 94/19/ЕО не може да доведе до резултат, при който държавите членки или техните компетентни органи да станат отговорни по отношение на вложителите, ако са осигурили официалното въвеждане и признаване на една или повече схеми за гарантиране на депозити или на самите кредитни институции и са осигурили компенсирането или защитата на вложителите, съгласно условията на директивата. В националното право Директива 94/19/ЕО е транспонирана в ЗГВБ, приет 1998г.(отм.), с който е въведена схема за гарантиране на депозитите в банките до размера, установен в чл.7, параграф 1а от посочената директива. В този смисъл и СЕС е приел в т. 51 от решение по дело C-222/02, ECLI:EU:C:2004:606, P. P., Cornelia S.-L. and C. Mirkens, че цитираните директиви, сред които и Директива 94/19, не могат да се считат като даващи права на частни лица, когато те не могат да разполагат с депозитите си по причина на слаб надзор от страна на компетентните национални органи, да ангажират отговорността на държавата на основата на правото на ЕС. Съдът на ЕС се е позовал на съображение 24 от преамбюла на Директива 94/19, според което Директивата изключва тя да има за последствие ангажиране на отговорността на държавите - членки и на техните компетентни органи по отношение на вложителите, след като те са получили обезщетение или защита в условията, определени от нея. С оглед изложеното, Директива 94/19 не съставлява годно правно основание, въз основа на което правото на ЕС допуска, да бъде ангажираната отговорността на държава - членка и на нейните компетентни органи по отношение на вложителите, след като те са получили обезщетение от ФГВБ в законоустановения размер.

При това положение не са налице предпоставките за ангажиране отговорността

на държавата за вреди, причинени от действия или бездействия на нейни органи, а именно, да са налице претърпени вреди, които следва да са в пряка причинна връзка с релевираните незаконосъобразни бездействия и да са пряка и непосредствена последица от същите. Основният иск е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен. С оглед неоснователността на основния иск, следва да бъде отхвърлен и акцесорният иск за присъждане на мораторни лихви.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявените иски са изцяло неоснователи и недоказани и като такива следва да се отхвърлят.

Ответникът по иска - БНБ претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение. Предвид изричната нормативна уредба в ЗОДОВ към датата на завеждане на исковата молба - 16.11.2017г., на ответника не се следва присъждане на разноски за адвокатска защита. В чл. 10, ал. 2 и ал. 3 ЗОДОВ (в приложимата редакция преди изменението и допълнението на закона, обн. в ДВ, бр. 94 от 2019г. по силата на §6, ал. 1 от ПЗР към ЗИДЗОДОВ) се съдържат изрични разпоредби за разноските в производствата по този закон, като с оглед приложимата нормативна уредба на ответника по иска не се дължи възнаграждение за един адвокат, съобразно отхвърлената част на исовете.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I отделение – 43 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 4, пар. 3 от ДЕС и чл.2в от ЗОДОВ, предявен от „Трейс БГ“ ЕООД, правопреемник на „Родопа Трейс“ АД, представлявано от управителя Н. Н. М., със съдебен адрес [населено място], район „Л.“, [улица] срещу Българска народна банка, с адрес [населено място], пл.„К. А. Г“ № 1 за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие в нарушение правото на ЕС и националното право по упражняване на контрол и надзор над „КТБ“ АД /в несъстоятелност/ в размер на 453 597.68 лева главница, 207 336.70 лева лихва за периода от 20.06.2014г. до 30.10.2017г., както и законната лихва върху главницата от 16.11.2017г. до окончателното плащане.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

